

ŁUPIEŻNIK (5) *sb m*

e jasne.

sg N łupieżnik (2). ◇ pl N łupieżnicy (2). ◇ I łupieżniki (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

*Ten, który rabuje; grabieżca, rabus (5) : Látá 1494. W Kollegium wielkim skarb nálezyono [...] iáko mowia iz żydowłki był gdy thám mieszkáli przed tym/ chowáli to w mur przed łupieżniki *BielKron* 399; Ale łupieżnik on známionuie przestępcę przeciw práwam/ ktorzy nielutościwie (theż y śmiercią) máią być karáni. *HistRzym* 4; [y odwróćę oblicze moię od nich/ y zgwałcą táiemnicę moię (*marg*) mieyfce naświétfzé w kościele. (—)/ y wnidą do niego łupieżnicy [*emissarii*] y íplugáwią ią. *WujBib Ez* 7/22 (*Linde*)].*

*Szeregi: »łupieżnik a rozbojnik« (1): Obaczże co tho fą zá łotrowie/ á iácy frodzy łupieżnicy á rozboynicy *RejPos* 210.*

*»zbojca abo łupieżnik« (1): A Barabbáľz był (*marg*) zboica abo łupieżnik (—) łotr. *MurzNT Ioann* 18/40.*

*»złodziej albo łupieżnik« (1): Złodzieie álbo łupieżnicy iáko máią fie oczyściáć. *SarnStat* 702.*

Synonimy cf ŁUPIEŻCA.

Cf ŁUPCA, ŁUPIEC, ŁUPIEŻCA